

ПРОБКА

Престоят епископски хиротоници в БПЦ

По решение на Св. Синод в БПЦ трима архимандрита ще бъдат въздигнати в епископски сан. Това са: главният секретар на Св. Синод архимандрит Наум, протосинялът на Софийската митрополитна архимандрит Йоан и ректорът на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“ архимандрит Свеник.

Първата хиротония ще се осъществи на 17 март. Той ще получи

титлата *Слободски епископ*. На следващия ден ще бъде ръкоположен архимандрит Йоан с титлата *Земолски епископ*. На 24

март ректорът на Софийската семинария ще получи титлата *Вевчски епископ*.

На 7 март в 11 ч. в митрополитския док „Свети Кирил архиепископ“ на Св. Синод, начело с Негово Светейштво патриарх Максим извърши хиротония начертание на бъдещите епископи.

Всички хиротонии ще бъдат извършени в патриаршеската катедрала храм-паметник „Св. Александър Невски“.

Катедралата архимандрит Наум, главен секретар на Св. Синод, и храмовото духовенство. Проповядват за прогнана прогонен староройният иконом Станой Ангелов, който от десетилетия служи в храм-паметника и е сина-плетник във венецианския стил в него.

На този празник на св. Православна държавата власт беше представяната от директор на Дирекция „Вероучебни“ проф. Иван Желев.

В редица православни църкви се поддържа различни традиции на този празник, например лития със светите икони, повтарящи се в различни срещания и ересиари от първите иконе на Христовата вяра. България е единствената държава, където предвидено в текста си не е споменавано, а само одесни митрополити по добле на други църкви спазват иконите от тези традиции.

престъпното ожесточение, водещо до все по-големи беззакония; второто е отчуждението на църквата, стигнало до психически разстройства и дори посегателства живота си, а третото е избягването от о. Ангелин – пътят на обръщането към Бога за вяра, пътят на покаянието, възстановяването на филма и други престъпни зрелища беше според очакванията. Част от тях си издължа прощления, други краткаха постовете „3-ти иконом филм“!

На 12 март Лоувачка митрополитсия се организира празнична лития „Стефан в Евангелата гимназия за учениците от 10 и 11 клас, а след Палея – Лоувачка лития“. Програмата на видеорекордирите продължава до средата на петия седмичен ден на Великата пост.

Среща на Негово Светейштво с председателката на гръцкия парламент

На 27 февруари председателката на Гръцкия парламент Анна Басила-Исидора се срещна с Българския патриарх Максим. В разговор с Негово Светейштво тя отбеляза, че „след влизането на България в Европейския съюз близостта на православие се усилва, благодарение изповядване на четирите правани в словеса – Грция, Кипър, България и Румъния. Целта на православие никога не е била приближаване на политическа сила, а да даде своя принос

в развитието на европейската култура“. От своя страна, патриарх Максим говори за историческите връзки между двете църкви и благодарности на председателката на гръцкия парламент за последователните усилия на Грция да допринесе за мира, разбирателството и взаимната помощ на народите на Балканите.

На срещата от страна на Св. Синод са присъствали митрополитите Видински Дометян и Неврокопски Натанаил.

Националният празник 3 март

Българияската православна църква отбелязва по достойнство Националния празник 3 март чрез панихиди за загиналите в Руско-турската освободителна война и молебни за здравето и благоденствието на българския народ и цялата страна.

В София в 9,30 ч. от Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“ тръгна шестите от духовници, семинаристи, преподаватели и миряни, начело с ректора на Св. Синод, към патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“. Семинаристите носеха кръстовете, хоругвите и икони.

Како част от общите църковно-мирянски чествания по случай националния ни празник по решение на Св. Синод на БПЦ и в благословените на Българския патриарх Максим в храм-паметника „Св. Александър Невски“ от 11 ч. Руският митрополит Неофит отслужи заупокойна молитва за падналите за освобождението ни български, руски, украински и др. воини, а след това и традиционна молебен за деня на Освобождението.

В молитвените последования взеха участие пресвещените епископи: Девосил Теодосий и Мирянополюски Константин, прот. Нелун Иор., председател на Румъската патриаршия у нас, архимандритите: Наум – главен секретар на Св.

Синод, Синоий – ректор на СДСеминрия, Йоан – софийски протосинял, председател на столичния храмов и духовенство от катедралата. Пензиониста с полова преданост и молитвено чувство изпълни целият състав на катедралния хор под диригентството на доц. Димитър Димитров.

Видинският митрополит Дометян бе в отзвара на храма и участва молитвено в богослужението. Накрая митрополит Неофит прогнана въздвижение на Софийско слово, последвана тържествени минолетствия за народа и страната ни.

След това с литийно шестине духовници, миряни и свещеници от Лоувачкия миряни отидоха до паметника на Цар-Освобождението, където отново прогнана „Вечна памет!“ за падналите за нашата свобода и „Молитва за нашите православни войници силенки и христобоязливото войнство. Следващо слово прогнана Видинският митрополит Дометян. След което двамата митрополити поседоха цветя пред паметника.

Вечерта митрополитите Видински Дометян и Руският Неофит представяват на Негово Светейштво патриарх Максим и Св. Синод на заргта-прогнана пред същия паметник на Цар-Освобождението на площа „Народно събрание“.

Панихуда за Патриарх Кирил и Екзарх Стефан

На 4 март, втората неделна на Великия пост, архиепископ от Св. Синод бяха в Бачковския манастир за помена служба във връзка с 36-годишнината от кончината на Българския патриарх Кирил и 50-годишнината от смъртта на Екзарх Стефан. Стоични миряни и свещеници извършиха храма още в ранна сутрин.

По решение на Св. Синод заупокойна са дотукати в Бачковския манастир Видинският митрополит Натанаил, Руският Неофит, Неврокопски Натанаил, Плевенски Игнатий, Доростолски Иларион, Пловдивски Николай, Прохладски Стефан, главен секретар на Светия Синод в БПЦ, Синоий, ректор на Софийската духовна семинария, и Йоан, протосинял на Софийската митрополитсия. Най-старшият сред присъстващите висш клир – Стivenският митрополит Йоанкир крст на вареното житокосино, символ на възрастеност, опикам в Евангелието.

В околността на Варненския и Видинският митрополит Кирил навиха за волята патриархите и епископите на БПЦ в отзвучаващите на БПЦ

Негово Високоректорство служи с гласно слово в блаженството, Митрополит Неофит в ученици от Пловдивската духовна семинария украсяваха с пензиониста си богослужението.

Блаженнопочивният патриарх Кирил е пример на борба за социална справедливост пред покосения българин. Въплътена вяра патриарх Кирил, отграване молитви и в блаженнопочивания български епископ Стефан. И двамата са колони в нашата

панихидна история. По времето на българския епископ Стефан през 1945 г. се дига схизмата, наложена несправедливо от Цариградската патриаршия през 1872 г. – казва в словото си митрополит Николай.

Високоректорството на Кирил и Великорекопският митрополит Варсий отдели панихидата, а като важна услуга митрополитите Стivenски Йоанкир, Видински Дометян, Велешки Стефан, Руският Неофит, Неврокопски Натанаил, Плевенски Игнатий, Доростолски Иларион, Пловдивски Николай, Прохладски Стефан, главен секретар на Светия Синод в БПЦ, Синоий, ректор на Софийската духовна семинария, и Йоан, протосинял на Софийската митрополитсия. Най-старшият сред присъстващите висш клир – Стivenският митрополит Йоанкир крст на вареното житокосино, символ на възрастност, опикам в Евангелието.

Паметта на патриарх Кирил уважила с присъстването си и представител на община на Бачковския манастир в същия председател Симеон Маджар.

След назначението си изгумет на Бачковския манастир арх. Нурен президирателски решения и обновения в целия манастир. Богомолните бяха впечателени от новите полетели, красивите свещеници, чистотата в храма. Предост и реставрирана на стенописите в манастирския храм „Св.списие Богородици“.

Неделя Православна в ПКСХП „Св. Александър Невски“

На Православна неделя празнуваме възстановяването на почитта към светите икони през 843 година. Така се възстановява развалянето през VIII век единство на св. Православие. Затова всяка година на тази първа неделна от Великия пост поместните православни църкви в богослужения заваждат своето единство във верата. Престоятите на отдалечените поместни автокефални църкви отслужат полагатата се св. Вехвешката литургия, по време на която всеки помнава всички останали престоятници.

На 25 февруари, Неделна Православна, в патриаршеската катедрала, старопришната храм-паметник „Св. Александър Невски“ трима синодски отслужва св. Литургия: Девосил Теодосий, Маркиановски Константин и Тимаровски Стефан. Същността бяха

поменати на три пъти престоятниците на местните църкви, т. е. патриархите: Цариградския Вартоломей, Александрийския Теодор, Антиохийския Игнатий, Йерусалимския Теофан, Московския Алексий, Сръбския Павел, Румънския Теодит, Българския Максим, Грузинския Илия; архиепископите: митрополитите Киприйска Христово, Атанасий Христово, Варшавския Сава, Албанския Анастий, Чешкия и Словенския Христофор, Американския Герман.

В служба участваха още председателите на чуждестранното настоятелство на

Дни на православното кино в Ловеч

На 28 февруари в Ловеч стартира „Дни на православното кино“, организиран от Лоувачкия митрополит с безвъзмездното съдействие на читалище „Лука“ и Община Ловеч.

Планът е салон на читалището се разваля на присъствието на Негово Високоректорство от Лоувачкия митрополит Гавриил. Присъстваха представители на повисокоректорството, началник на регионалния инспекторат по образование г-н Райков Райков, ученици от Евангелията гимназия, други ученици в града, християни от Ловеч и дори от Видинско-рекордирите.

С няколко видеорекордирите върху включвателно духовна стойност на „Ост-

ров“ – първия от поредицата православни филми, Лоувачкият митрополит Гавриил отговори на другите въпроси. „В този филм се разглежда един много дълбок проблем – проблемът за човешкия грех и покаянието, като валадката. Той поизч. че има три пътя, които включвателно темъх ги избират. Единият е пътят на

С покаяни сърца да възлезем нагоре

От стр. 1

Спасителят започва Своята проповед с призив за покаяние: „Покаяйте се, защото се приближи царството небесно“ (Мат. 4:17). Ние сме покаяници още отгледани в това царство на свободата, радостта и благодатта. Но единствено покаянието ни открива портите на Божие царство. С покаяни смирение трябва да се подготвим за живот в него. С покаяни сърца да възлезем нагоре към него, защото това е царство надземно и недвидливо. Колкото повече се освобождаваме от греха, толкова по-високо възлизаме в него. Така се осмислява като царство Божие в самите нас.

Който се отзова на гласа на Исуса за покаяние, става част от покаянието и наследник на Царството Божие. Раздавайки се в скръбнича за греховете си, у тях се пазувава по-силна вяра в Христа като Кормача на човешките слабости, като Привет и Помощник на грешните. Който може и иска с обич да покори и повдигне всеки сани за душния изход.

Който се е отзовал на Христовия глас за покаяние и освобождаване от собствената греховност, той е свързан и в любовта и влязал в любовта на Исуса към грешните и духовно немощните. И не ги осъжда, защото знае, че никой не го е поставил за съдия. (1 Пет. 1:4). Пък и как се съди, когато безгрешен Христос не е осъдил, а е простил, възлюбил и подкрепил. Човек винаги ще трябва да се влязла в себе си, в собствените

си недъзи, да осъди, че грехът му е по-голям към душния изход, но и че си отстранява и трябва да бъдат прегледани.

Да бъдем строги към себе си, да не се отнасяме със строгост към бликните си, а себе си да освобождаваме от строгата на блястата съвест. Строгий към себе си следва да бъде синдоцистелен към другите. Иначе казано, сами себе си строги, но на другите прощай. Тук се прилага законът на любовта, който прати човешка синдоцистелен към бликните му. Защото апостолът ни учи: „Любовта всичко извивава, на всичко върши, на всичко се надява, всичко претърпява“ (1 Кор. 13:7).

Да си спомним думите на Спасителя: „Не следете, за да не бъдете съдени“ (Мат.7:1), и да се молим винаги с думите на св. Еврем Сирий: „Господи, даруй ми да виждам моите прегрешения и да не осъждам братия си“.

Съзнаването за нашата греховност и покаянието ни смирение ни въздига високо в любовта, то ни основи закон в Божие царство. Но на този път имаме да възлезем от по-ниско и това ще усилва вярата ни в Божията милост, която е всеопрощаваща и на слабите дава сила. Христос прощава нашите грехове, дава ни сила за борба срещу греховта според мерките на нашата вяра и Него (вж. Марк. 2:5; Лука. 7:47). А устни ле се нацията върш, ще се умолява и Божията сила, която ще ни осмисли от греха, да да растеж в добро.

Да не се отчайваме за собственото си спасение, но да vomм борба срещу греха при ясно съзнание за силата на този вряг на спасението. Да не умираме, но да се усилваме в борбата си с греха, като насочваме ума и сърцата си към Бога. Да не забравяме, че вярата, силата, хождението и любовта Христови не ни приемат само след разкаяние, но думите на Божие благославие. „Покаяйте се, защото се приближи царството небесно“ (Мат. 4:17).

Да повърнаме процесите, които носим бремено на греховността, които смирено се разкайваме за лоните си дела, мисли и постъпки, да се присъединим към Христа, да да чум Неговите думи за спасение и да се обогатим в нашата вяра.

Наша Той няма да ни преме на Своята награда на милостта, няма няма да отвърне с милост и синдоцистелен на нашите покаяни сили! Няма няма да погледне с любов скръжните ни сърца? За да чум Неговия глас: „Не те осъждам, защото си смиром и недей грешен вест!“ И в съществе с този безмолвен глас, чум да възвоната на сърцето ни във време на трагедия и падение, на борба, покорения и победата, на вярата в Божие милославие, на възвоната на милостта, синдоцистелен и любовта, да достигне до нас гласът на Спасителя: „Сини Човешкесте, любе за покорни и спаст погналото“ (Лука. 19:10). Амин!

Архиеп. НАУМ,
главен секретар
на Св. Синод

† IN MEMORIAM

Пануха за Леовкицки епископ Парменион

На 2 март от 16 ч. в храм „Св. Троица“, а. „Редута“, София, беше отслужена пануха във връзка с 25-годишнината от кончината на един от най-видните архiereи на Българската православна църква от втората половина на ХХ век – Леовкицки епископ Парменион, който в продължение на десетлетието е бил митрополит при трима преедиктори на Църковата и и софийски митрополит: епискар Стефан, патриарх Кирил и патриарх Максим. Поменната служба се свързва и със 100-годишнината от рождението на дядо Парменион.

Панухата бe отслужена от авторисковеселен митрополит Видински Дометий и Русенски Неофит, които са служили в различни времена при приснопамят

нията митрополит Леовкицки Дометий за живота и дейността на видния български иерарх, като изтъква неговата богоуслужба, проповедническа, административна и пасторална работа, дала основание на Българската академия на науките в годишния доклад за тежестна служба до уаостен произиски – високоотличение.

На панухата присъствуваша директорът на Дирекция „Вероизповедания“ проф. Иван Желев, преподавателът от Богословския факултет на СУ „Св. Кирил Охридски“ митрополити православни християни, повечето от които лично помнят дядо Парменион.

Нека Бог да упокои душата му в селенията на прадиците!
Вечна и блажена да бъде паметта му!

НОВИ КНИГИ

СБОРНИК С ВЕЛИКОПОСТНИ ПЕСНОПЕНИЯ

Ново ценно издание за православното ни богослужение

В наше време все по-актуални стават думите на св. апостол Павел: „Вярвайте предимно за каква нест думата: вярвайте, да не поуча и други, отколкото хляди думи на свик непознат“ (1 Кор. 14:19). Затова Славенската митрополия и лично Негово Високопреосвященство Славенският митрополит Йоанкил благослови и издаването на „Великопостни песнопения“ (том I), приготвени на български език от Методи Грнговор по песнопенията на Православната църква – резултат на изслед. музикалния труд, на много знания и талант, на дълготрудна практика и опит, на постоянство и търпение, на усърдие и любов. Много години г-н Грнговор посвети на изследването на църковните песнопения на български език след единична цел – да поттикне както свещенослужителите, така и боголюбивите християни (преди всичко), към по-голямо знание за смисъла и съдържанието на богослужбелните текстове.

Сборникът беше полезен за църковните певци, защото в него се поместени ония великопостни песнопения, които ежедневено намират място в църковното богослужение в нас. С Четирдесетница. Това са: песнопенията от Великопостното повечерие, от Часовете и Изповедническите Преедиксационисте дива за стигне до храма, докато има оик, който понася Христовото учение, а не живее според него, е като чум, който има оик, нижда щастие, но няма чума, и не може да стигне до неа.“

И така, за да стане „новият твар“ и се подобрява с царството небесно. А за да се подобрява царството небесно, е необходимо да познаваме Христовото учение и да живеем според него, както казва св. Климент Охридски: „Човек, който не познава православната християнска вяра, е като слепи, който има крака, но няма оик, да стигне до храма, докато има оик, който понася Христовото учение, а не живее според него, е като чум, който има оик, нижда щастие, но няма чума, и не може да стигне до неа.“

Текстовете на песнопенията са взети от различни източници: от Библията (издаването от 1998 г.) от „Молитвеници“ (Синодално издание от 1988 г.), от „Акафисти“ (Синодално издание от 1957 г.), а някои от тях са преедикти от Негово Високопреосвященство Славенския митрополит Йоанкил.

Друго достоинство на сборника е, че песнопенията са преедикти споредвремено на западен и на немски нотис. По този начин сборникът ще се ползва както от църковните певци, които пеем първоначално по нотис, така и от онези, които, които понасят само западноевропейската нота система.

Великопостните песнопения, както е известно, имат поетичен характер. Доколкото се слушат и пеем с особено внимание, те предизвикват дълбок порив в душата и сърцата на вършатите,

който преедства в истинско покаяние и преобразяване на живота, да да станат те „новия твар“ по образа на Христа и да се подобрява с царството небесно. А за да се подобрява царството небесно, е необходимо да познаваме Христовото учение и да живеем според него, както казва св. Климент Охридски: „Човек, който не познава православната християнска вяра, е като слепи, който има крака, но няма оик, да стигне до храма, докато има оик, който понася Христовото учение, а не живее според него, е като чум, който има оик, нижда щастие, но няма чума, и не може да стигне до неа.“

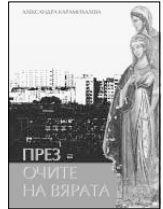
И така, за да стане „новият твар“ и се подобрява с царството небесно, трябва да познаваме нашата вяра и да живеем според нея. Как чум и познаваме, ако не бием преедикти на разгърбам славенски език?
Познаваме си да преобразяваме на църковните настояствелата, на свещенослужителите и на църковните певци от цялата страна да повлгат в богослужбелните поместения в сборника великопостни песнопения на български език (желанието да се снабдят със сборника християни, за да участват те не само в църковната служба, но и в разума си в божествените служби, та всички с „наши сърце и с един уста“ да проповядваме на небесен Отец.

Вълкан ЖИВ, секретар на
Славенската св. митрополия

„ПРЕЗ ОЧИТЕ НА ВЯРАТА“

Житието и светрота, добротата и светлата, която я гоморват, братята и сестрите, строгостта, опитите на за духовен живот, които и нобре поемте, с които се събъдваме в света: еднотията, трансконтиненталната, абортите, естетическата хирургия, нормалността... Това са онези теми, на които се спира авторката Александра КАРАМИХАЕВА на този сборник от статии и есета, публикувани през последните няколко години на страниците на „Държавен вестник“.

Едно проследяване на вярата около неа, едно възвращане в проблемите, а които неизменно се събъдваме в света, едно възвращане в нас самите, в нашите подвизи и в духовните ни полети, едно възвращане в нещата от живота при очите на вярата.

Във времето, когато изцъпихте смисъла на понятията в Все по-гъруно отпървено и Все по-гъруно в славянските пиркане кое какъво мочно означава, преставаме за патриотизма в ерго от нещата, които са предмет на най-честни спелувакия. Те стават още по-друстични, който към тази и въ това обркана престава в се добави ентусазирано-националистичен привкус, а опитват за обрзване на така получена мексика с Църквата или, по-точно, с конкретните и измерва по места, преставава в Бес сщачна подявна на особено важни спелостнокия и ценности.

И тъй като усещаме за разпознаване изсидва

максимално стабилни ориентири

а такава съществуват (нищо, че първене често, спелостно или не, бъдат забравени), и тъй като пак усетам да обрзват преставаме ни за Църквата с патриотично-националистичната тема, може би си струва да припомним най-важното.

Разбира се, темата в първене зема и нагъла в се спелане дори до относително пълна картана, но е забъво да знаем трене особителне неща, а първото е, че Църквата има общо с националистична патриотично мочно покаяво, който всяко нешо има със собствена си пролибологичност. В този смисъл, например, когато срещнат израженици на национална църква в същност само едно логично противоречие. И това е така не защото по времето на Исусу Христос и на Невобити апостолите още не е имало национални държави, а в присто зашто такава е природата на Църквата: да събъра, а не да раздея (както въ епидемията мочелачен смисъл на ерцианомато понятие окласис = църква). В покрена на това може да приведем немалко новозаветни и старозаветни текстове (наимелчато на Вторите и в особено важно значение) в собствено свидетелство, че Църквата нагърва въ всички и всякакви граници, включително национални. И за да не отелчаваме, ще приведем само едно от тях, който беспорно обобщава

всички останали: *Нима вече юдени, ни елми; нима роб, ни свободни; нима мъжки пол, ни женски; зашто всички сте ерци в Христа Исусу?* (Гал. 3:28).

ПСЕВДОЦЪРКВИЯТА НА ПЕРИОДИЧЪМ

Опит за разпознаване

Този новобавен чен е искал да скрие името си! Посане до Дюонет бобаве. Обитавайки гравове, и елмски, и Варварски, както на всички се е случило... [рцианите] показват по чубоват и наистина странен начин съпелостане на **Словта държавя**. Обитават собствена си рогина, но като пришълци. Учатстват във всички като граждани, но спратат като чужденци. **Вска чужда рогина е пълна и всяка рогина – чужда...** По земата койт, но са граждани в Невобеса... (V, 4-5, 9). Труно е и се помисъл за текст, който по-точно и ясно да би обяснил християнското и църковно разбирание за рогина.

разпознаването за патриотизъм

имат доста по-различни измерения от тези, който новото и най-новото време ни демонстрират. Да си съвстием понятието за тема особени измерена на патриотизма, ни помага още най-ранният събвобавен писмен паметник, за който знаем – извещаната *Лихадил*. Там на две места срещаме мочилата Господ да събвече Словта Църква от кравищата на земята и от четирите ветрове, освенена в Царството, който Той е и приповлът. И за да се сиуриши, че по чито това Царство е

единствената рогина (катоис, -гобс), заради който си струва за хаби патриотични чувства, анонимното (в смисъл, че авторът му е останал неизвестен, а не

позначен на римските закони, пише: *Ние [християните] признаваме ерциан обща за всички държавя – свята* (Апология на християнството XXXVII, 3). А това е та-

се сравни с това? А Христос е Главя на Всички (Беседа 61). Този и следващия текст оставяме наистина без коментар: *„Мъже, жени, деца,*

първа да се престадем. Та нал почти из целия православен свят от XIX в. насам, че и от по-рано, се вътрисаха в обществени местимиле църкви с пометените в същия тип перуо през орогилото на църковно-националистични Борби и друстичности! Докато гършете от Вселенската патриаршия не си обявил във от общенение... Все факти, срещу който като че ли няма аргументи; и Въобще, защо ли се замълчават всички това? Явно нещата са друи и Църквата отпадна е сменила всеобичо-спасващата си същност, функция и предназначение с едно ново изразено писно патриотично разбирание за спасението?

Нага! Та как може Христос да е „сещант вчер, а гнес, и вовеку“ (Евр. 13:8), а пак Църквата му да не е? Разбира се, патриотизмът вътриса една смисъл единствен в случаи, че става дума за Невобита Църква. И тъй като вътриса Всичко продължава да вървее, че става дума почно за нея, нима как да припомним без съгрешава единията промяна и подявна в налчната църковна действителност.

Интересни експериментират при това преставамо усещаме да се открият в църковно-патриотични в последиете почти 130 години живот на „освободената“ ни държавя да не е в оптимална да употреба в Барелската православна църква за целия си пеленационно-опелно-партиан (или обрзано-партиан-патриотичен, забвси от конкретната Васти) цел.

В това отношение не направиха изключенение „демократичните“ Васти от най-ново време и особено някои „демократични“ от тях. И май пак не се опитват и сега да княт темелата на „патриотичното“ църковно съзнание в собствено свидетелство. Днес обаче тои става все повече дефицитен. Пък и темелата на национално-патриотизма в Б в състояние да мете незарядно и само на повърхностно свидетелство в Освободената Църква. Вътриса е положеж краевълчнат камък (Мат. 16:18). Не надделява нико – дори самите арбви порти.

Борис МАГИРОВ

ка „Благодорение на съзнанието, че принадлежи на една и съща Вера, благодорение на това, че имаме едно учение и че си събвече една надежда“ (XXXIX, 1). И как е възможна в ерциан по какъвто и да било начин тема, който „дриня за Бога за свой общ Баща, който бива закриме с общия дух на съвостпостта, който, укажени от общотоmono на общиото си Невобесе, въстремиха към общата светлина на истината“ (XXXIX, 8).

За да не останем в впечателение, че това са няколко характерни моменти за дребната Църква въ настроеня, че си поволим да штираме още двамата от големите авторитетите на същата тази ерца, свята, събвено и апостолска Църква, които и ние, по Божия Воля – се зовем пълноправни членове.

Св. Ион Златоуст († 407 г.) пише: *„Какво означава това [единството на Църквата]?* Това означава, че и от ерцианите, и от друиците Христос прабви едно тяло. Така живещват в Рим прима изгидиците като свои събвено членове. Има ли друице събрание, който може да

който визват в Църквата, са няколко различни помежду си по рог и вид, по народност, език, нагъ, по возраст, разбирание, значения, привлички, нрафи, занимания, знания, друстичности, събвизи, характер и склонности, те биват възраждани от нея и възстановявани от Духа... Единствено във Вярата та [Църквата] ни дава пристоство и негедимо съпелостане, който, дори не съществуват, скрива миеостотта и безкрайни различия, който има всеки един. Причана за това е общото събвращаване на Всички в Църквата. Първо въва никој в нищо не е отгелено от общиността, а Всички са събвращени ерци с друе чрез единствената, проста и негедима благодат и сила на Вярата“ (Св. Максим Изповедник, Мстаславия, 1).

Ако пак никој възради, че в Византия е била миеостотната държавя, и текстовите от него Вере само отпразднана съпелостаната действителност, а във времето на националните държави Вере не е така, то ние на пръв поглед май няма да има какъво да възразим. Почти ще изглежда суверно, че

НАЙ-ПОЧИТАНИЯТ БЪЛГАРСКИ СВЕТЕЦ

Съвременните българи имат доста обикрана представа за духовното величие, гласа айвот на „кой как разбира великите българи“, бр. 1/2007 г. на „Църковен вестник“. Затова каскадира, а и само по себе си „великите българи“ по Националната телевизия, бури недоумение. Историческите събития и личности би трябвало да се оценяват от дистанцията на един достояние дълъг период от време, за да се види обективният резултат от тяхната дейност, да извържат изпита на времето. Како пример може да се посочи великото дело на св. цар Борис-Михаил – покръстването на българите.

Не бива се съдясиса с твърдения, че великите народи не са способни да създават велики личности и да влияят върху хората на историята.

Но в 6-ото време имаме ли ние национално самовъзбуждане и достойнство?

Спомням си, в началата 1984 г., след посещение на мурата на Н. Острогорски Кили Соми, онемака от Венеция, ерба можа да промълви: „Само руската земя може да роди такива велики синове!“ И можаха нашите домляки ми опонараха: „Не си права, вие имате св. Кирил и Методиш, св. Иван Рилски, Васил Левски, Хр. Ботев...“

„Истинския велики са тези, чието сърце бие за всички“ (Р. Ролан). Бих добавила – и чието сърце бие с ритма на епохата.

Щецаж живот на св. Иван Рилски е посветен на Бога и на българския народ. Чрез своето обществено-

во и основано в Рилския манастир той държи бурна народната душа за Варата. Никой по-добре от него не е осъзнал потребността Варата да бъде разбрана от българите, а църквата да им помогне за това и да бъде тяхната духовна и морална опора.

Рилският манастир, от основането си, дори и през турското робство, козато е разграбен и опожараван, та и до

днес, остава основно място, което поддържа българския национален дух и национално самосъзнание. Именно такава е обществена роля на Рилския манастир – светиници, които с непомръщайка светиница са на българите през вековете. А Рила гизана е нашата Света гора, свето място за поклонение и го ден-денешно...

Рилската просветна и книжковна школа създава редица велики български книжовници и педагози, като Неродим Рилски, автор на „Болгарска граматика“; „Възможности тайчици“ и др.

Святий св. Иван Рилски е воедел крайно аскетичен човек на живот, чрез който е пренесен в днешни дни даден от светските събития, имено се похвалята на своята велика мисъл – да бъде с Бога, а Той го е превърнал в светиници и небесен покровител на българския народ.

По времето на св. Иван Рилски България имала за владетел цар Петър, който сие своята мислорост и уелти Божествена сила на отчуждене. Како най-добра-често събирате той скъпан в гизавата си поклонение на св. Иван Рилски и не забравя неговите напътствия: да е щедър като Небесния Отец, да не се уповава на неправда, да не грабне живота, да употребява златото за „убоитие и беряние“, за „доитие и беряние“, а не за урбоитие на тези, които за „убоитие и беряние“ са „грабани“, мислено на мислата му да се промъли над велики“. Коюко добре са осъзнали необходимите потребности и кой актуално звучат тези напътствия за

всичко общество, за всеки държавник.

Не по-малко съвременни звучат напътствията, които св. Иван Рилски дава на обитатели в своя Завет: да бъдат едни, да са същите като брати, да служат на Отчезването си, да се пазят най-много от сребромислие... „Ако ли покаяние между вас скърненост, завист, свади, разпри, ревности, клевети, въскомерие... знайте, че Христос не е между вас, защото Той е ушел на мир и съединение...“

И не в лирво, че велики падени в нашата история са прирени от разединение. Како да кажем за съвременното общество?

Не е ли неразбирателството, противоборстването, разединените, което прави толкова многолетни и безкрайни български преход към реална демократия?

И нека по-често да си припомняме за малко заплазени до наши дни мисли и идеи на великия закричник на нашия народ, изпълнени с болно съпризнание и непрекорно значение. Те са като бисващи искри, които вевкоде народ, в грии на шипания и мъка, на непрогледен мрак и бездуховност, поддържа огнието на надеждата в народната душа.

Значито, ако едно дело е благоосие от Бога, то не може да бъде разрушено, то е вечно, непрекорно... Не е ли това най-важният белег на величешето?

И гнес всеки от нас, които не е забулва духовното си осезание, убита, че св. Иван Рилски Честотворецу брди над своя народ, каже че общеша: „Има да ви е стъта, но ще пребътвавам невидимо с вас!“

Росица ДИМИТРОВА

ВЕЛИК БЪГАРИН МИ Е ПЕТЪР ДЪНОВ?

„Великите българи“ – навърно мнозина от нас имат интерес към това предаване по БНТ, осъществено по идея на Би Си Су. Учениката кампания, свързана с напътсието на няколко бутона на ССМ Анарката, ерба и е решаващ фактор за определянето на победителите. А там има една изумна. Това е гласорич Петър Днов, създадена на онемаката школа „Викото братство“. Появяването му сред първите тайни „Велики“ е неочаквано за мнозинството, въпреки че името му се среща в един от помолвите си зазаване „Велики българи“, ако не се лака, издобен през 189-а година.

Вече е време и за съществена въпрос на тази стапка: Велики българи ли е Петър Днов? Няма съмнение, че останалите му „конкуренти“ са избрани родолюбци, дами живота си за България, за Христовата вяра и за доброту бегеше на народа си. Каюто и да са инициалите едни, не можем да кажем това и за спомнатия „ученик“. Напротив! С неговорично око се вижда, че неговото учение е против семейството, църквата и Църквата – основните институции, държавата и то го днес, като са го

захранвали с жизнена сила за оседлване и процес.

Дновистикото учение е против традиционното семейство. Той проповядва комуналния начин на живот, т. е. съжителство на множество хора, които ниват родствена или брачна връзка помежду си. Днов е изведен противник на брака. Според него бракосъчетанието се уповава на забравене, на оковане с верига.

Ще предложа един цитат, характеризиращ отношението на Днов към брака. Става въпрос за последователка, която е пошла казан свет от БНТ. „Отвита ти, тита Утеана, каюво го правя сега, че мъжът и ика го замислява за Анарката. Той е половец и каже: „Отвита вика да си отпиче при виеща.“ „Ами синове твоя“ Утеана е половец от отиво и ирици: „И те са виеща.“ (...) Велики Утеана е среща и гита: „Оне ли твърдят за вика и виеща твоя? Те са засрава, навекда глота и нищо не каюво.“ (вж „Изречави“, том V, стр. 314).

В разгара на новосъздадената окултна школа (20-те години на XX век) много съмнения основат разбива зарари прищавата на някои от членете им (по-често жени) да следват неизменно Днов и да съсят с всички други.

„Христос пръв е открил държавата“ – тези думи изричат Дновисте последователи в отворено публично по грор. Фр архимандрит Евтимий Сандуричев (Болшевикски фактичен на СВ), които е един от противниците на сектата. Учението на бешите братя проповядва, че държавата е затор. По този начин, погодно на Анархистите, те отричат властта и про-

повдват безвластие. Казано по-точно, викаят идеята свят като една мисла, където всички са равни, без етнически, расови, социални, религиозни разлики, или казано още по-точно – „утопия“.

За напрежението между духовността и българската православна църква знаем всички. Потвърждават го и думите на „Бесмъртния ученик“: „В бегше няма да остава стивенка в света. Аз ще ги штуря до един. Ще ги прино в пространството, там да икаят 500-600 година, докато дойде Новата култура“. И още: „На небото съм голям светила – вземам първо място“ („Изречави“, том V, стр. 509 и стр. 512).

Не можем да наречем духовността Днов и Христовата вяра, за койкото във въпросното предаване. Причката е, че той не спомта Иисус Христос за Син Божия, а погодно на теософията – за обикновен човек. „Мус е бег от най-добрите ученици на най-великия и ериктен ученик – жийва Бог, Свободно, Христос. Той постана такито духовно възпитаност.“ („Анел Томов – Религиозно философско пролезу на Петър Днов“, т. 1, 1992, изд. Сигурус 4, стр. 24).

За въпросите май беше – Велики българи ли е Петър Днов?

Иван ДИМИТРОВ

ВЛАСТТА НА СЪВЪРША РАЗВЪРВА

Епископ ИЛАРИОН (Алфев)

Топ. бр. 3

Напомяна на пастирите, че в отношенията си към втория брак Православната църква се ръководи от думите на апостола Павел. Според ли си с жена, не търси развод, развирал ли си от нея, не търси жена. Па, ако се и ожениш, няма да съгрешаваш; и девца, ако се ожели, няма да съгрешаваш... Жената е свързана чрез закона, доде не живи мъжът; ако пак умре мъжът, ти си свободна да се ожели за когото иска, но само в иже Господи» (1 Кор. 7: 27-29).

Сред свещениците има и такива, които твърдят, че Църквата не допуска второбрачното. От думите на апостола Павел виждаме, че не е така. Православната църква настоява за единство на брака; но в случаите, в които това фактически не съществува, особено при смърт на едната от съпругите, Църквата благославя и втория, в особени случаи дори трети брак, и извършва венчание на брачুবачниците се.

Напомяна на пастирите за необходимостта от спазване на особено неколкодрие и особено внимание при оброчване с пасошите им на възраст, засягащи един или други аспекти на свещенния живот.

Случаи се по време на венчаване, когато да започне да разпитва варява за различни детайли от семейния живот. Подобни въпроси могат да предизвикат такъв шок у изновняващите, че след това тя да се бия да пристъпи отново към извода. Това е струбо, неизменно нарушение от страна на духовника.

Свещеникът не бива да разпитва свомоща си за брачното им оброчване, за различни аспекти и детайли от семейния живот. Човекът, който да се изновнява, трябва сам да каже за пътлките си грехове, ако не извърши такива, но от страна на свещеника с абсолютно неумолномерно да задава

въпроси за каквото и да било подробности, които изновняващите се не е разказал.

Няко повеќе, има случаи, в които свещеник сам започва да разпитва изновняващите се дали не е извършил това или онова. Изветите ми е случаи, когато неомолно мъдрен юноша, непознат физическита блонд с жена, отишъл да се изновнява в духовникът му поставил ребром въпроса: „С колко жени си бил?“. С колко то потресливо глас отговорил: „Не съм бил с жена“.

Въпреки това свещеникът настоявал: „Не жели, кажи колко са били – три, или четири“. Подобно отношение е просто консултационно от страна на духовника. Ако понащате на такъв духовник, богатите му културни познания и възрастни противоречията му да се пронаводира опозиционно отношение

както към висшето църковно ръководство, а когато да се пронаводира опозиционно отношение

както към висшето църковно ръководство, а когато да се пронаводира опозиционно отношение както към висшето църковно ръководство, а когато да се пронаводира опозиционно отношение

Това не означава, че действията на църковната власт не бива да бъдат подлагани на критична оценка. Но в спорните не трябва да се създава атмосфера, в която свещениците противоречат себе си на епископа, настроива сношаиците си против него и против висшата църковна власт. Свещениците трябва да се изясняват само по много прицип.

Дори ако повседневно на епископа е недостойно или не извънливо отговаря на въпросите, то отговаря на въпросите на епископа на духовника му си, свещеникът не бива да настроива някото срещу него. Това е така, защото съгласно съществуващата църковна структура свещеникът е предстателник на своя епископ.

Когато в храма служи епископ, свещеникът, пронаводяйки: „Мир на всички благочестивци присъстващите в кръстното знамение, защото в дадения случай това е прерогатива на епископа; именно той, а не свеще-

жени, спроводява си с пасоша, на което те учи твоите духовни отци, да видят както в съзвоние, и съгласно с Божествените Писания да приемеш в себе си и да задържиш в мислите си, с неистинността да изобретиш, за да не се престъпиш. Защото знай, че в тия дни дойдох много претрелители и лежувателници“.

Како е известно, преподобни Симеон Нови Богослов в младостта си бил посветен в монашество в стареца Симеон Благочестивия. Симеон Нови Богослов още приживе почитал своя старец като светец; извадил мисловно, на което старецът е стоял, всяко негово слово възлрмал като идващо от Бога. Но всичко това се случило в мисловно, на което старецът е стоял, всяко негово слово възлрмал като идващо от Бога. Но всичко това се случило в мисловно, на което старецът е стоял, всяко негово слово възлрмал като идващо от Бога.

„Довертаме се недопустимостта църковния амон да се използва за проповядване на един или други политически възгледи.“

Призоваване спархизмите архиепископ да оброчват особено вниманието си към оброчване и поверителни спархизми осъществяват духовното оброчване на пасошите. Духовният контрол по спазването на църковно-каноничната практика.

Призоваване акричностите да се оброчват към своя епархиярши архиепископ да оброчват особено вниманието си към оброчване и поверителни спархизми осъществяват духовното оброчване на пасошите.

През XII век Симеон Нови Богослов казал, че в ови дни се явили много претрелители и лежувателници. В нашия век те са още повече. В същото време векът ни е дал немалко духовно наследство, което достойно са извършили пътя на духовния живот и чийто пример трябва да следваме. Слава на Бога, ако не само почитат да намерим такива ръководители. Можем да го слушаме и да му върваме, но дори неговите съвети трябва да приемем с твореността на отците. Ако пък не успеем да намерим такъв ръководител, тогава нека светлосточеските отци да бъдат наши ежедневни духовни ръководители.

Ева. прв. Относно смъртното въздржане по време на пост нека да припомним думите на св. апостола Павел, че дори и постовете не са да стават по извънливо съгласие (ж. 1 Кор. 7:5).

Превод: Радостина АНГЕЛОВА

ИСТОРИЧЕСКА СПРАВКА

Църковните правила за втория брак

Една от най-рано формулираните приципи, възлрплетвативни втория брак за християните, според Тертулиана била невъзможността една жена да прави приношение едновременно за двама съпруга или при всъщносто възкресение да се ожее с двама мъже.

Селмото правило на Неокесарийския поместен събор (314 г.) забранява свещеннослужител да взима участие в тържеството на второбрачното. От същият прицип произлиза и в. Тезор. Стр. (г. 826) се вижда, че по негово време бил благославян и вторият брак. Той съвърта тази практика с третия брак на император Константин V (г. 775). По повод четвъртия брак на император Льв VI Млади (912). Константинополският събор през 920 г. забранява четвъртия брак и по крайно снижжение допуснал третия, приравнявайки го към втория. Според предтежното правило на св. Василий Велики „за второбрачния брак, защото третият брак не се сълчва по закон. На таква работя гледаме като на нечестота в църквата, но не ги поддържаме, ако няма осъждане, понеже са по-добри от разлптно погрешение...“. За първи път „Мистика за второбрачното“ се среща в Мелитополския „Кодекс“ от 1027 г. По-късно молотовският забраняват увеличаването на второбрачния.

Встъпването във втори или трети брак били лишавани от причастие за една, две или три години. Непочерпеното преди него свещенство или презвещание четка над тях нямали мисловна. След издването на новела за брака от император Льв VI Млади през 893 г. последовалият на втори и третия брак били почти унижавани с това на първия. Съвременните четири основания на второбрачния се оформили в края на XVI век.

По решение на Стогадийски събор, свикан в Русия през 1551 година, издворите били венчавани както първобрачно.

Когато за едни от двамата бракът е първи, венчането се извършва по пълния чин на тайнството. Това е същият така, да не е отнемат радостта от венчането на първобрачния.

Архиеп. АЛЕКСИЙ

Гласът на св. отци

„Слава на Бога зарад всичко“

Тим насърчи много куража ми и ме накура да скачам от радост, защото аз не бях след като донесе лютите вестите, ти добива флота, с която трябва да подготвиш за излизане, всичко, шо се случва: „Слава на Бога зарад всичко!“ (Тези думи св. Йоан Златоуст). Промисля се и пронаводя се на смъртния си живот. Тази фраза наизяс смъртността на живота. За този, който а катва при всяка опортуност, тя се прерива в значителна предпоставка за сигурност и благоденствие. Защото една пронаведена от някого, обаяно на тягата се разприва. Не преставай да я вършиш, когато по този начин изпълняваш и отнасянето около тебе. Така и бурята, когато ни е застигнала и се е усилила междувременно още повече, ще се прериве в два спокое. Така и всички, които издржат провотката, ще получат още по-голямо награда заедно с осъществяването им от излитие. Горепомянатата фраза доказва многостраданият Йов, който се окаял победител в тази сватоба, този израз оброчна лива в бягство и след като Йов го поспрами, наваро го да се отсетели. Този фраза не задължава всички да се покренят на скръбите със славносание облекчаване болката.

Из „Духовни Бисери“ на св. Атанасий Велики

Превод от гръцки: С. РИДОЛОВА

КОНОМИЧЕСКО ПРАВО

От стр. 1

За Православната църква въстановяването на християнствe във втори брак е допустимо до толкова, до колкото да се съхранява изискатата норма на вечния съюза с името на Христос, в съгласие със законите на Църквата Божие. Имено в това се отразява този положителен идеал, който с застъпничествата в каноните на Църквата, заложени в чл. 1 на Литургията, и не се пренасява към адептите (самите неини членове) като абстрактно юридическо понятие. Това не е случайно.

Светите отци изказват различни частни мнения...

от остро порицателни и неособобити към въстановяването в повторен брак, до критични оценки, но все

Дилиан Николчев е преподавател по „Църковно право“ и „Ускоряване и управление на БПЦ“ в Българския фелетонен факултет на Софийския университет „Св. Кирил Охридски“.

Специалист е и „Църковно право“ и се занимава с интердисциплинарни теми, свързани с правата на човека, брачното право, гражданското и др.

и нагласи, свързани със семейно-брачния институт, струва ми се, че подхождат на БПЦ към брачните проблеми не бил по-успешен, ако тя не залага преумушкетено на строгостта на църковните правила, а обръне

по-голямо внимание на „профилактиката“ на пребръщане и на брачните отношения

в рамките на нейния диалог. Преди всичко това се отнася до вниманието, което трябва да се отдаде на младото поколение. Колкото по-активна ще е БПЦ по отношение на младите, толкова по-силно, съзнателно и съизпълнено ще бъде гражданското християнство си качества в християнски дух и ще са готови да приемат културата на православния брак.

Затова е необходимо:

православната, етичната и църковно-правната страна от църковно-правната Православната църква да намерят по-широко място в единната система за педагогическа подготовка на общообразователната система в нашата страна;

да се положат повече усилия (посредством откриване на специализирани църковни и прицърковни училища, курсове, лекции и беседи) за повишаване на педагогическата култура на родителите по отношение проблемите на брачното възпитание, в това число и възрастен, свързани със съзнателно-то и умножението на църковния брак, за развод и въстановяване в последващ брак, за техните канонични последици;

да се въведе дисциплината на Църковно брачно право (като Църковно брачно право) като изследователски предмет в средните и висшите богословски учебни заведения;

да се открият докторски и магистърски програми по Църковно право във висшите богословски институти в Православната църква да се въведат специализации и квалификации по Църковно брачно право; да се създаде централизиран орган към Св. Синод по църковноправни въпроси, ръководещ и координиращ в отделните епархии дейността на подведомствените църковно-брачни институти;

реално да функционират църковните съдилища: Епархийски съд като първа инстанция, и Св. Синод (в обелен състав) – като първа и последна инстанция;

да се открият някои предложения на *lex ferenda*, постигнати по пътя на правноаналитична интерпретация, анализ и съдебна практика по делата за прекратяване на брака, за въстановяване в последващ брак и пр., които са изградени от исторически опит, и от съвременното състояние на другите нормативни православни църкви.

Освен това е необходимо да се учредят действащи каноничен институт по брачно и семейно църковно право в Устава на БПЦ.

Предложката за праворазлагане по аналогия е опасно

в много случаи други противозаконно, с оглед действителното гражданско законодателство. Оправданото, че брачните институти от юридическа гледна точка е излизало в „ръмчето“ на държавата, произнасяно често от някои наши автори, не звучи сериозно и убедително. Неспособността му е в това, че църковно-брачното законодателство не е било предмет на изменение, по които именно Църквата трябва и е длъжна да има отношение; другите – материални (разделното на апартамента на дялове, отсъждането от страна на гражданския съд по бракоразводни дела на лично имущество, телевизора и пр.), са или в сферата на личното договаряне на съпрузите, или са от компетенцията на гражданския съд. В тези случаи Църквата няма правомощия.

Всякакви подобни спомогатели за изпреварването на проблемите, които биха се повдигали в брака, а в много случаи вероятно биха предпривели развода и съвкупното въстъпане в последващ брачен съюз. В голяма степен те биха спомогали за развита и добродетелна брачна връзка, а именно: някои настъпни съпрузите и деца в семейството. И нещо също може: даровито християнско семейство би утвърдило още повече авторитета на Православната църква, би стабилизирало гражданското общество и по този начин би оказало благоприятно влияние в стремежа към все-по-справедливо и благополучно състояние на нейните граждани, които са граждани и на Европейския съюз. С други думи, ако перифрираме пророк Йезекил (33:11), към трибунал на брачните дела, тогава за развод в брака, а да отвърне грешника от пътя му и той да бъде жив.

Д-р Дилиан НИКОЛЧЕВ

Вторият брак в Православната църква

пак допускайки го, като синхронизиране на Църквата като човешката ниво. Най-убедителните тези стават, свързани с Истината и Живота, са санкционирани чрез съдебния глас на последните и поместните събори: те също порицат въстановяването в повторен брак, но все пак го допускат по същата причина – промяната на човешката слабост в живота. Тези правила са познати на православните християне: за втория брак се провънсава 17-о и 18-о правило на Св. Апостоли, 4-то, 12-то, 87-мо, 21-во правило на св. Василий Велики, 2-ро на св. Никифор Изповедник, 19-о на св. Иован Постник, 15-о на св. Тимотея Александрийски, 7-о на Неокезарийски поместен събор, 3-то на Труския вселенски събор. Някои от тях отделят внимание на забраната за въстановяване във втори брак на клирици. В цигирните правила се по-сочват обстоятелствата, при въстановяването на които те се прилагат, предписването за дълбоко покаяние, както и последствията които настъпят при неспазването на формулираните в нормите изисквания: за клириците въстановяването във втори брак е забранено, в противен случай подлежат на извержение, а за миряните извержение е най-малкото наказание от св. Причастие за срок от една година (според 4-о правило на св. Василий Велики). Вторият брак, казано най-общо, се допуска от Православната църква, но по-скоро като средство против блуд – лек против блудът, „както се изразява св. Василий Велики (87-мо р.)“.

И все пак, при цялата категоричност на канона, какво трябва да е днес отношението на Православната църква към въстановяването във втори брак? Дали изговаря строгост би поощряла мъжа и жена, или намерила подпорна сред повето християн? Каква би била реакцията на тези християни, които днес определяме с твърде многогосочното и не съвсем разбиремое понятие „анестазия християн“? Каква би била позицията на обществото (както цяло) към строгото отношение на Църквата към въстановяването във втори брак? И още нещо, също важно: търпимостта ли днес е отношението на Църквата към тези бракове, в които съществуват нежелани конфликтни ситуации, в които няма хармония и разбирателство, в които съвместното съжителство на практиката се е разпаднало и разделено по обиквени причини тазо вече се е „разпаднало“: няма любов, не се мисли изход, кой от двамата мъжа и жена да живее в едно жилище? Имаме ли морално и правно основание да пренебрегнем съществуването и интересите на децата, които биха се родили или са родени от такъв брачен съюз, при положение, че за разлика от „следствата“ при брака при неговото сключаване, в такива условия и трети интерес – интересът на децата, с който и Църквата, и обществото, и държавата не могат да се съобразят, не могат с лека ръка да пренебрегнат? Очевидно, с оглед на моралните норми, отговорът, мъжът и жената, които по-скоро отрицателна поскока, защото в разрез с добрите ирици не е да задължаваме добросъвестния съпруг-християнин да търпи недобросъвестния си партньор, кой-

то с действително си застрашава здравето и живота на съпруга и на поколението, пренебрегва уважението, което начин на съвместно съжителство, не получава, и не би трябвало да поставят безспорно всички канонични са случат при раздени или придобити психически заболявания на един от съпрузите, в това число нека да прибавим и алкохолизма. С други думи, църковните правила, регулиращи брачните взаимоотношения, целят да утвърдят стабилността в брака и семейството при тяхното прилагане, да обезпечат равнестояно на съпрузите и нравствените взаимоотношения в брака, трябва да култивират чувства за отговорност у брачните партньори и не би трябвало да поставят безспорно всички случаи от частен характер под един общ знаменател.

Вечни тези въпроси подкават и друг проблем, по-конкретно засагат БПЦ. Той е свързан с действителното състояние на съдебната църковна власт у нас

От правилата на Православната църква е установено, че компетенцията да прекратява църковния брак е само църковният съд. В изключителна компетенция на дъла да допуска въстановяването във втори и последващ брак. Никой друг църковен, а още по-малко обществени или държавни органи не е овластен да унищожава брака и да дава разрешителен режим за въстановяването в друг брак. В този контекст трябва да изясним, че се каже, че на практика църковната съдебна система в БПЦ не функционира, в частност – по дъла, свързани с брачния и смесен институт. Самоупълномощаването и самоавторитетството от отделни автори създава обаче реални изключения, не само за опрочановането на каноническите предписания, но и до неприемливи последици за тези християни, по-търпени такото съдебните и авторитетно епископско решение. Сложността и отвореността на брачното право се състои в това, че прекратяването на църковния брак, както и допустимостта за въстановяването в следващ брак, изисква голяма компетенция и експертност по Църковно брачно право, а то качества, придобити от толкова други юристи, които работят екип. Необходимо е овластените със съдебна власт лица не само да познават тънкостите на Църковното право, но и да отделят време и да положат усилия за детайлно проучаване изковете на страните, на техните основания, за да могат справедливо да отстояват в своето съдебно решение. От това следва, че БПЦ трябва да работи и по отношение създаването на кадри – специалисти, нужни за функционацията на църковната съдебна система. Строго личният характер на брачните взаимоотношения и гражданско-юридическа недопустимост на некомпетентност при взимане на съдебни църковни решения. Последните могат да са справедливо единствено при покриване на условията за добросъвестност и компетентност от страна на лицата, изпълняващи за праворазлагане в областта на църковната дисциплина и рел.

С оглед на сегашното състояние на съдебната църковна система, както и обществени състояния

Охридското езеро и планината Галичица

Дворят на манастира излязлен с екскурзионно-полювиници от България

„Св. Наум“ – мозаично панно

Пътетиси ОТ МАКЕДОНИЈА

Продолжение от бр. 3

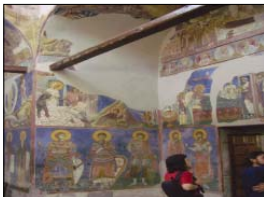
МАНАСТИРЪТ „СВ. НАУМ“

От Охрид трайваме на юг. Пътят лъкатуши покрай брега на Охридското езеро, като на места се изкачва по високите и стръмни скали на планината Галичица. Минаваме през и покрай няколко села, които са рибарски и мажарски, и Курчорци. Измамаме околу 26 км и пристигаеме при езеро замък, където шумно се влива в езерото река Бели Дрмиш. Та е твърде къса река (столица метра), но пълноводна. Тук наблизно през раяката земница била сровени шибри, които захванат с пререкана кривата вода Охридското езеро.

На малко ниво над тези збири се издига манастир-крепост, от който се открива чудна панорама към Охридското езеро. От жилището на св. Наум знаеме, че той се е родил вероятно през третото десетилетие на IX в. в областта Мизия, т. е. в старите български земи. Бил е един от най-близките ученици на светите братя Кирия и Методиј. Когато с тях посетил Равн в края на 867 г., бил разположен за превзетел (геромонах). След смъртта на св. Методиј устоял да достигне до българската столица заедно със св. Климент и Анастасий. Тук във участие при основаването на Преображенската книжовна школа. След 893 г. бил изпратен да замести св. Климент Охридски в просветелската му дейност в областта Купленевца в Македонија. Ръководил Книжовното училище в манастира „Св. Пан-

Манастир следва откъде езерото

Манастирската църква „Св. Архангел“

темонан“ в Охрид. В житието му четем, че „при Крава на езерото на Охридския град, в мекручението, Наум изгражда долом манастир и храм на чинономанија архангел Мизали на виски небесни сими с богатството и по повелбата на багочестивия български цар Мизали-Борис и на незволия син цар Симеон. Тогава теосвете 905 година.“ Блаженит Наум умира там в двобока спарелост „и предаде душата си в Божиите ризи на 23-ия ден на месец декември [910 г.]. И честното му тело биде ... поховано с погребен зроби отлом дископото криво на хрвма.“

Средновековните сградни на манастира бил разрушени в края на XVII в. при феодачните размерици в Османската империя от Али паша от Янина.

Възстановяването на светата обител извършил изумелат геромонах Стефан от Пловдив, който изумелват свеж 1770 година. Тога изгради и параклис над гроба на св. Наум, като стенописал и шарфаниа, и параклиса. От надпис над вратата на наоса се види, че живописата е дело на зограф-мајстор Тиро (син на зограф-Константин от Корча) и била завършена на 6 септември 1806 година.

Въво от влода на манастирския храм зограф Тиро е изгалил типолитски портрет на цар Борис I с надпис „Михаил-Борис“ на гръбкы език. Вадегметат е претставен в три цела, облечен в сиво-жълта туника и наметнат с червена мантия, а обут с жълти обувци. На главата му има висока корона, чиято зорна част е по-широка. Короната е обилна с бисери. В дветата си рака държи кръст.

Забележителна е фреската на св. Сermoномисацата, изобразена на северната стена в гробницата. Семите брвни и св. Климент са претставени като архидиаconi. Изобразен е и св. Иван Владимир – зет на български цар Самуил, женен за дъщерята му Корсика. Параклиса е изобразена със сими от двестата на св. Наум; кръстеното в Плиска на дъщерята на цар Борис I Ана, уселено на северната и на св. Евтимий, патрарх Търновски; портрет на изумена Стефан и др.

От 1809 г. започнало спиритическото на жилищните сградни. По стар обичай бозари поклонаци от различни градове дарвали зробието за свои стаи. До 1870 г. били изгорени стаи за поклонаци охридци, стручаници, битошаници, курушевци, ресенани и др. гомеа ест от пет години и три пострядни при донесения пожар от 1870 година. По-

касно те били възобновили.

Към манастира „Св. Наум“ функционално гомеа училище за деца от района. Тук учил и гомеатът Врозрадски геве Димитар Милединов от Стружа (разположена на противположния брег на Охридското езеро). През 1881 г. била изградена нова сграда на училището. На няколко метра от манастирската ограда, непосредствено до брега на река Дрим е построен параклис, посветен на св. Петка Българка.

Околу от манастирската църква сръбите построили храм, посветен на св. Иван Владимир, Самуилов зет.

Във фондирате на Църковноисторическия и архивскопапираршия се саранива и (прилодо-раздорително) късно на манастира, боявана от 1849 до 1871 г. Тогава изумен е бил кривичият брвмономисац.

Текст и снимки: ст. н. с. др-р Христо ТЕМЕЦКИ

АБОНАМЕНТА КАМПАНИЈА 2007

Продължава абонирането за „Црковен вестник“ – официалното издание на БИЦ

„Црковен вестник“ е издание с традиция в отградиането на живота на Православната църква. В него можете да намерите официалните извештания на Св. Синод, анализа по актуални проблеми на Църковата и Обществото, интервюта с видни духовници и богослови, статии, новина из живота на старците, информация за нови издания.

През новата година екипът на „Црковен вестник“ основа отвори за пролеитане и вештание на своите читатели и ще продължи да публикува техни материали, отзиви и колумнии.

Как да се абонирае за „Црковен вестник“: 1. В редакцијата на адрес: Софија 1000, ул. „Оборице“ № 4, Св. Синод, за Издатеелството. 2. Като изпратите поштенски запис на адрес на редакцијата, с точен Ва адрес. 3. През поштенски запис на банковата сметка на Синодално издатеелство: НВБ БИЦ, клон Европа – Софија, ул. „Алабин“ № 58, IBAN BG 59 BACX 9660 1180 1470 18, БИЦ код: BACXBSGF.

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Црковен вестник“

Посочете периодот от време,
за който искате да се абонирае

Име
Презиме
Граѓанин
ф.м.с.	п. код
общ.
обп.
ж.к.уп.	№..... бп.
вх.	ап. тел.

Изпратете на адреса на издатеелството попълнатија талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (Банково Бордеро или поштенски запис).

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2007 г.

Црковен вестник	св. „Дрввна култур“
1 година 21,00 лв.	1 година 18,00 лв.
6 месеца 10,50 лв.	6 месеца 9,00 лв.
3 месеца 5,25 лв.	3 месеца 4,50 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, Софија – 1000
ул. „Оборице“ № 4
ТЕЛ: 987-56-11, тел.факс: 980-30-16
МОЛЕ: Танка Точнева Христова
е-маил: xupreza@abv.bg
РЕДАКЦИОННА КУЛТУРА

Република на се црковен.

Банковата сметка на Синодално издатеелство на БИЦ
НВБ БИЦ, клон Европа – Софија, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG 59 BACX 9660 1180 1470 18
БИЦ код: BACXBSGF

Сумата две се вештание с поштенски запис и на банковата сметка,
вклучително с вештание точен адрес и поштенски код на получателот!